

Lezing over Maleachi

Teil 2

Referent	Arend Remmers
Länge	01:22:31
Onlineversion	https://www.audioteaching.org/nl/sermons/ar024/lezing-over-maleachi

Hinweis: Bei diesem Text handelt es sich um ein computer-generiertes Transkript des Vortrags. Vereinzelt kann die Spracherkennung fehlerhaft sein.

[00:00:01] Wij hebben gisteravond Malachi hoofdstuk 1 gelezen, maar we zijn niet helemaal met de overdenking ten einde gekomen.

En daarom stel ik voor dat wij dat hoofdstuk Malachi 1 vanaf vers 11 nog een keer gaan lezen en dan het vervolgen. Malachi 1 vanaf vers 11.

Maar gij ontheiligt die, als gij zegt, des Herentafel is ontreinigd, en wat zij oplevert, haar spijzen, is verachtelijk.

[00:01:08] Nochtans, zegt gij, zie, wat een vermoeidheid. Maar gij zal het kunnen wegblazen, zegt de Heere der Heerscharen. Gij brengt ook hetgeen dat geroofd is, en dat kreupel en krank is. Gij brengt ook spijsoffer.

Zou mij zulks aangenaam zijn van uw hand, zegt de Heere.

Ja, vervloekt, zei de bedrieger, die een mannetje in zijn kudde heeft, en de Heere belooft, en offert wat verdorven is.

Want ik ben een grote koning, zegt de Heere der Heerscharen, en mijn naam is vreselijk onder de heidenen.

En nu, gij priesters, tot u wordt dit gebod gezonden. Indien gij het niet zult horen, en indien gij het niet ter harte zult nemen, [00:02:02] om aan mijn naam eer te geven, zegt de Heere der Heerscharen, zo zal ik de vloek onder u zenden, en ik zal uw zegeningen vervloeken. Ja, ik heb ook al reden, elk een daarvan vervloekt, omdat gij het niet ter harte neemt.

Zie, ik zal u het zaad verderven, en ik zal drek op uw aangezichten strooien, de drek van uw feesten, zodat men u met die weg nemen zal. Dan zult gij weten dat ik dit gebod tot u gezonden heb, opdat mijn verbond met Levi bestendig zij, zegt de Heere der Heerscharen.

Mijn verbond met hem was het leven en de vrede, en ik gaf hem die tot een vreze, en hij vreesde mij, en hij werd om mijn naams wil versrikt.

De wet der waarheid was in zijn mond, en er werd geen onrecht op zijn lippen gevonden. [00:03:02] Hij

wandelde met mij in vrede en in rechtvaardigheid, rechtmatigheid, en hij bekeerde er velen van ongerechtigheid. Want de lippen van de priesters zullen de wetenschap bewaren, en men zal uit zijn mond de wet zoeken, want hij is een engel des Heeren der Heerscharen.

Maar gij zijt van de weg afgeweken, gij hebt er velen doen struikelen in de wet, gij hebt het verbond van Levi verdorven, zegt de Heere der Heerscharen. Daarom heb ik u ook verachtelijk en onwaardig gemaakt voor het ganze volk, terwijl gij mijn wegen niet houdt, maar het aangezicht aanneemt in de wet.

Hebben wij niet allen één vader? Heeft niet één God ons geschapen? Waarom handelen wij dan trouweloos de een tegen de ander, ontheiligende het verbond onze vadersen? [00:04:04] Judah handelt trouweloos, en er wordt een gruwel gedaan in Israël en in Jeruzalem, want Judah ontheiligt de heiligheid des Heeren, welke hij lief heeft, want hij heeft de dochter van een vreemde God getrouwd.

De Heere zal de man die zulks doet uitroeien uit de hutten van Jacob, die die waakt en die die antwoordt en die de Heere der Heerscharen spijsoffer brengt. Dit tweede doet gij lieden ook, dat gij het altaar des Heeren bedekt met tranen, met geweene en met gezucht, zodat hij niet meer het spijsoffer aanschouwen, nog met welgevallen van uw hand ontvangen wil.

Gij nu zegt, waarom?

Daarom, dat de Heere een getuige geweest is tussen u en tussen de huisvrouw van uw jeugd, met welke gij trouweloos handelt, terwijl zij toch uw gezellin en de huisvrouw van uw verbond is. [00:05:08] Heeft hij er niet maar één gemaakt, hoewel hij overvloed van geest had? En waarom maar die ene? Hij zocht een zaad van God.

Daarom wacht u met uw geest, en dat niemand trouweloos handelen tegen de huisvrouw van zijn jeugd. Want de Heere, de God van Israël, zegt dat hij het verstoten haat, alhoewel hij de snoothed bedekt met zijn kleed, zegt de Heere der Heerscharen. Daarom wacht u met uw geest, dat u niet trouweloos handelt.

Gij vermoeidt de Heere met uw woorden, nogthans zegt gij, waarmede vermoeien wij hem?

Daarmede, dat gij zegt, al wie kwaad doet, is goed in de ogen des Heren, en hij heeft lust aan zodanigen. Of, waar is de God van het oordeel? Tot zover.

[00:06:14] Het is een ernstige boodschap, die de laatste profeet in het volk Israël, die hier maar tot een klein gedeelte de Joden gesproken heeft, heeft uitgesproken. Een ernstige, een zeer ernstige boodschap. En wij hebben gisteravond al enkele dingen daaruit gezien, uit het begin van dit hoofdstuk, en hebben ook gezien dat dit ons ook veel kan zeggen. Ook al leven wij nu alweer 2000, haast 2500 jaar later dan die profeet die dit geschreven heeft.

Maar het is toch het woord van God, en wij hebben ons er ook aan herinnerd, dat ook het Oude Testament, ook al is zij het op een andere manier, voor ons evenwel het woord van God is, als het Nieuwe Testament, [00:07:03] waarin God in zijn Zoon zichzelf volkomen aan ons heeft geopenbaard, en ook de volkomen goddelijke weg van het heil heeft geopenbaard, die iedereen die in hem, de Heerde Jezus gelooft, kan betreden tot zijn eeuwige redding.

Toch heeft het Oude Testament, zoals wij dat zeker al en al ondervonden hebben, en gezien hebben, hoewel wij toch vaak met een zekere afstand het Oude Testament bekijken, omdat het juist niet zo direct ons de genade van God voorstelt. Maar we hebben enkele teksten uit het Nieuwe Testament aangehaald, die ons duidelijk maken, waarin de waarde ook voor ons van het Oude Testament bestaat, dat wij daar veel lering uit kunnen, en ik durf zelfs te zeggen, moeten aannemen. En zo zien wij ook in dit ernstige boek, Malachi, [00:08:01] wie zijn naam al betekent de bode, of zoals het in hoofdstuk 3 vers 1 heet, waar staat mijn engel, of mijn bode zou je daar in hoofdstuk 3 vers 1 ook kunnen lezen. En daar staat precies in het Hebreeuws precies hetzelfde, Malachi, zoals in het hoofdstuk 1 vers 1. Het is precies hetzelfde.

Malachi betekent mijn bode, mijn engel.

En sommigen hebben daar ook al gezegd, of die naam Malachi, want het zou in hoofdstuk 3 vers 1 ook kunnen staan, zie ik zendt Malachi, maar dat is natuurlijk duidelijk dat dat niet de bedoeling is. Maar het woord is precies hetzelfde, mijn bode.

En zo spreekt deze profeet, zoals wij gezien hebben, ook vandaag nog tot ons. We hebben dan in het laatste gedeelte van het eerste hoofdstuk, dat wij gisteren wel gelezen, maar toch niet zo overdacht hebben, [00:09:02] het punt dat, wat eigenlijk al begint in vers 7, waarvan het altaar van de Heren sprake is, Gij brengt op mijn altaar, vers 7, verontreinigd brood, en zegt, waarmede verontreinigen wij u?

Daarmede dat gij zegt, des Heren, tafel is verachtelijk. En wij vinden dat nadat God zijn ernstige vermaning dan in vers 9, 10 en 11 uitspreekt, dat hij dan in vers 11, dat hebben wij al kort over gehad, toch tegenover deze verachtelijke manier van het volk, zijn evige grootheid stelt, van de opgang van de zon tot haar ondergang zal mijn naam groot zijn onder de heidenen. En wij hebben ook gezien dat dat slaat op de tijd, waar werkelijk niet alleen maar het volk van de Joden, [00:10:05] of het hele volk van Israël, maar de hele aarde, de hele bevolking van de hele aarde, de naam van de Heer, openlijk zal beleiden en hem zal dienen. En dat is maar één enkele periode in het hele bestaan van de wereld, waar dit het geval zal zijn. En dat is het duizendjarige vredenrijk, waarvan zoveel in het Oude, maar ook in het Nieuwe Testament geschreven staat. Dan zal werkelijk de gedachte van God, die hij van het begin af aan bij de schepping gehad heeft, dat de bevolking van de wereld, waarvan Adam en Eva aan het hoofd staan, en waarvan tegen hun gezegd wordt, vermenigvuldigt u en maakt u de aarde onderdanig. En wat hebben zij gedaan? Zij hebben zichzelf aan Satan onderdanig gemaakt. En van al van dat plan van God is zo als het ware tot nu toe nog niet terechtgekomen.

[00:11:06] Dat is niet overdreven.

Maar Gods plannen worden niet verhinderd of onmogelijk.

En zo zal God in dit duizendjarige rijk, door de tweede, de laatste Adam, Christus, zijn gedachten in deze wereld volmaakt tot uitdrukking brengen.

Dat zijn naam werkelijk door allen gefreesd wordt die hier op aarde wonen. En daar slaat het op wat in vers 11 staat. En als wij dat zien, God ziet zijn eigen volk en dat kleine overblijfsel, dat beleid naar zijn naam genoemd te zijn en hem te volgen. En hij moet zelfs zeggen, en zelfs jullie doen het niet. Zelfs jullie volgen mijn woord niet, houden mijn woord niet.

En toch, als het volk van God dat in deze tijd nog niet doet, dan zou je zeggen, dan komt er nooit wat van terecht. [00:12:03] En toch, daar tegenover stelt God, dit gebeuren in het duizendjarig rijk. En wij weten wel dat dat niet zomaar tot stand komt. De tijd, het is niet ons onderwerp hier om nu over het duizendjarig rijk, en dat wat daarvoor gebeurt, te spreken. Maar we begrijpen wel goed, dat juist in onze tijd waarin wij ons bevinden, dat wij zo ver van deze toestand af zijn, zelfs in de christenheid, en dat die gedachten, dat het geloof steeds meer verspreid wordt, tot het uiteindelijk deze toestand bereikt, een totaal verkeerde gedachte is. Toch is die verspreid in de christenheid. Dat het evangelie steeds verder uitgebreid wordt, tot die toestand bereikt is, dat de hele aarde de naam van de Heere zal vrezen. Maar er is een grote dwaling. Wij hebben wel de opdracht om het evangelie te verkondigen, en daar moeten wij ook in deze tijd nooit van afstaan, nooit meer ophouden. [00:13:03] Maar het woord van God zegt, dat aan het einde van deze tijd waarin wij leven, of beter gezegd, als deze tijd waarin wij leven, de tijd van genade, die een einde zal vinden, die zal niet oneindig zijn. Die zal het einde vinden in het moment dat de Heere Jezus komt, en dat is punt 1. Wat daartegen spreekt, dat de verspreiding van het evangelie uiteindelijk, de uitbreiding van het koninkrijk van God op de hele aarde tot stand zal brengen. Het eerste is dat de Heere Jezus zal komen om uit dit verderf van de wereld, en van de christenheid, wat steeds meer toeneemt. Iemand moet wel blind zijn als hij dat niet ziet. We hebben daar gisteravond al over gehad. Dat dat zal zijn dat de Heer de zijnen opneemt. Zoals we dat in 1 Thessalonica 4 en in 1 Korinthe 15 vinden, en op vele plaatsen in het Nieuwe Testament, [00:14:02] waar van de opstanding van de gelovigen gesproken wordt, en waar altijd staat, en dat wordt eigenlijk nooit in de vertaling, dat kun je eigenlijk in de vertaling niet goed weergeven, dat het een uitopstanding is, uit de doden.

Omdat velen denken, nou er zal een algemene opstanding van de doden zijn. Nee, zegt de Heer, een uitopstanding. Er zullen niet alle doden opstaan, in het moment dat de Heere Jezus komt om de zijnen op te nemen. Want allen die verloren zijn, die staan dan niet op. Die staan veel later op. Die staan ook op. Maar die staan pas veel later op. En dan als de gemeente, waar wij ook gisteren over gehad hebben, van deze wereld weggenomen zal zijn, dan zal een moment zijn waar geen enkele gelovige meer is, maar miljoenen, miljarden van ongelovigen hier zijn. En die zullen zeker zeggen zo, nu zijn we ze kwijt. Deze lastige getuigen van de heiligheid en ook van de liefde van God.

[00:15:03] Wij hoeven geen God. En toch zal in het volgende moment kun je haast zeggen, een andere God opstaan.

De God van deze wereld zal de antichrist in deze wereld opdoen staan, die dan de mensen achter zich aantrekt. De Heere Jezus zegt dus, mij hebt u niet aangenomen. Maar als een ander, die ik, die in de naam van de Vader gekomen ben, maar als een ander in zijn eigen naam zal komen, en hij heeft u duidelijk op de antichrist genoemd, die zult u aanhangen. Johannes 5 is het geloof ik.

En dan zal een tijd van verschrikkelijke oordelen komen, die wij in het Oude Testament vinden, die wij in het Nieuwe Testament, denk maar aan Matthäus 24.

Een verschrikkelijke tijd van oordelen, de grote verdrukking zal dan komen. Om de mensen aan de ene kant, toch nog wat altijd erbij staat, om hen te bekeren van hun verkeerde wegen.

Is dus ook weer een nieuwe, korte tijd van genade.

[00:16:04] Waar ook God weer het evangelie van het Koninkrijk laat verkondigen. Bekeert u van het Koninkrijk, is nabijgekomen, Johannes. Vandaar dat wij deze typische uitspraken vinden, als we dat

zo lezen, dat Johannes zegt, ik ben niet Elijah, en de Heer Jezus zegt, ik ben het wel. Hij is het wel. Hoe kan dat nou?

Dat die twee elkaar tegengesproken hebben.

Omdat het getuigenis van deze Elijah, waarvan we hier lezen in Malachi, haar laatste getuigenis. Malachi 4, vers 5.

Zie ik zendt u lieden de profeet Elijah, eer dat de grote en vreselijke dag tes heren komen zal.

Dat is het begin van het Koninkrijk. Voor die tijd zou Elijah komen.

Nou Johannes, wordt door de engel zelfs in Lukas 1 gezegd. Hij zal in de geest en de kracht van Elijah, dat heeft God door zijn eigen engel laten zeggen. [00:17:04] En de Heer zegt, ja.

Als u hem aangenomen, als u hem aanneemt, dan is hij het.

Maar Johannes die zag dat hij niet aangenomen werd, zei, ik ben het niet.

En daarom zal in die tijd van die verdrukking Elijah nog een keer komen. Want de dag des heren, de grote en verschrikkelijk, die is nog niet gekomen. En Johannes heeft ten recht gezegd, ik kan het eigenlijk niet zijn, omdat jullie mijn boodschap niet aannemen. En in openbaring 11, daar lezen wij wel van twee getuigen die komen.

In deze tijd van verdrukking. En wat doen zij?

Zij sluiten de hemel, dat geen regen komt. En ze laten vuur uit de hemel komen om hun vijanden te vernietigen. Nou dat zijn die twee dingen, de twee grootste daden die Elijah gedaan heeft. Zijn naam wordt in openbaring 11 wel niet genoemd. Maar het is heel duidelijk dat dit de profeet zal zijn die in de geest van Elijah zal komen. [00:18:04] Om dan werkelijk het koninkrijk in te luiden. Want dan zal de koning werkelijk komen. Dan zal de koning niet in nederigheid komen zoals de heer Jezus gekomen is bij zijn vleeswording. Maar dan zal hij komen in macht en grote heerlijkheid. En dan zal hij als hij komt dat oordeel uitoefenen het allereerste over de mensen die op deze wereld in. Want dan zijn ze nog lang niet allemaal in de toestand om de koning te ontvangen. Want het grootste gedeelte zal in diezelfde tijd de antichrist aanhangen. Die na een doordekking van de heer vernietigd wordt. Maar al die mensen, en het zijn weer het overgrootste deel denk ik.

Die in die tijd van verdrukking weer de heer niet in het evangelie van het koninkrijk niet aangenomen hebben. Die zullen bij de komst van de heer, als zij niet door de oorlogsoordelen die in openbaring 19 beschreven zijn. [00:19:02] Waar de heer strijdt met de volken. Die zullen dan bij het oordeel voor zijn grote troon van heerlijkheid geoordeeld worden. Waar de heer de wereldbevolking die dan op aarde nog leeft. Aan het begin, vlak voor het begin van het duizendjarig rijk voor de oprichting waarvan de heer dan komt.

Leven zullen voor zijn troon hier op aarde vergaderen. Alle mensen. En dan zal hij zoals Matthäus 25 zegt van elkaar scheiden zoals de herder de schapen van de bokken scheidt.

Dat is het oordeel van de levenden die dan voor het begin van het duizendjarig rijk hier op aarde

leven.

En dan zullen alleen zij die werkelijk de heer Jezus als Messias in het geloof voor zijn verschijning hebben aangenomen.

Die zullen levend op deze aarde blijven en in het koninkrijk ingaan.

[00:20:04] Die de antichrist gevolgd zijn of op andere manier tegen het evangelie geweest zijn van het koninkrijk dat dan verkondigd wordt. En dat is niet hetzelfde als het evangelie van de genade. Maar daar ga ik nu verder niet op in. Die zullen direct al voor evig verloren zijn.

Zodat dan pas de toestand ontstaat waarvan mensen nu dromen dat de hele wereldbevolking de heer Jezus in het geloof aangenomen heeft.

En hem dient. Maar dat kunnen wij ons voorstellen. Volgens mij een relatief klein gedeelte van de bevolking van de wereld zijn die nu leeft. Die dan het begin van het duizendjarig rijk, dat openbaart wat wij hier vinden. Mijn naam zal groot zijn op de hele, van de opgang der zon, dus van oosten tot naar het ondergang, naar het westen. Zal mijn naam groot zijn onder de heidenen.

En aan alle plaatsen zal aan mijn naam reukwerk toegebracht worden. [00:21:04] En een rijnspijsover.

Want mijn naam zal groot zijn onder de heidenen, zeggen de heren der heerscharen. En in dat duizendjarig rijk waar wij weten dat er geen ziekte en geen dood zal zijn. Behalve als iemand openlijk gezondigd heeft. Dan zal er een, ik wil het woord maar eens gebruiken, een soort bevolking-explosie zijn. Dat die bevolking van de wereld zeer snel en zeer sterk groeit. En dan zal het werkelijk in dat duizendjarig rijk zo zijn. Maar wij zien dat voor deze toestand intreedt een enorme césure, kun je dat zeggen in het Nederlands? Een insnede gebeurt die door de komst van de heer.

En door de verdrukkingstijd en door zijn verschijning eigenlijk gekenmerkt wordt. Dan zal dit in vervulling gaan. Je kunt dat natuurlijk wel toepassen in een zekere zin op onze tijd van vandaag. [00:22:02] Gelukkig is het vandaag ook zo dat op de hele wereld mensen zijn die de naam van de heer groot maken. Maar het is niet de hele wereldbevolking, verreweg niet. En er zijn overal op de wereld, dat kun je nu wel op ons een toepassing van maken.

Dat wij zeggen ja het is toch zo, maar het is niet al de algemene toestand. Die zal, maar die zal werkelijk in vervulling gaan in het duizendjarig rijk. Dat stelt God hiervoor aan zijn volk om hen te zeggen. En dat zien wij altijd weer in deze profeet Malachi. Dat hij getrouw is eeuwig dezelfde.

Hoe wankelend en hoe verkeerd en hoe afkerig ook het eigen volk van God kan zijn.

En dat is ons beeld, daar moeten wij ons allemaal onder plaatsen. Het verandert niets daaraan dat onze God de eeuwige God is.

[00:23:01] Die diens gedachten en diens raadsbesluiten onberouwelijk zijn en die ook volmaakt in vervulling zullen gaan. En dan komt hij weer terug op dat wat al in vers 6 gezegd is.

Vers 12 Het gaat hier dus in de eerste plaats, vers 6 hebben wij dat al gezien. Daarom dat God hier tegen de meest verantwoordelijken uit het volk spreekt, namelijk de priesters. Hij spreekt wel het hele

volk aan, hij bedoelt wel het hele volk. Maar hij spreekt toch in de eerste plaats tegen die mannen uit het volk waarvan wij gelezen hebben. In vers 6 van het volgende hoofdstuk, van de 7 van hoofdstuk 2. Want de lippen van de priesters zullen de wetenschap of de kennis bewaren en men zal uit zijn mond de wet zoeken. [00:24:08] Want hij is een engel of een bode van de heer der heerscharen. Dat was de verantwoordelijkheid van deze priesters.

Wij weten wel dat wij vandaag als gelovigen allemaal priesters zijn. We hebben ons daaraan ook gisteren herinnerd. En dus toont ons dat, dat wat in het volk van Israël de verantwoordelijkheid van een relatief kleine, zeer kleine groep van mensen was. Dat dat nu voor ons allen geldt. Dat wij allemaal op een veel hogere verantwoordelijkheid aangesproken worden als het bij het volk van Israël het geval was. En waar gaat het hier om? Om het offer, de godsdienst van Israël. Waar wij gisteravond al over gesproken hebben, maar niet over deze uitdrukking. De tafel des heren die wij twee keer in dit hoofdstuk vinden. [00:25:01] Een keer reeds in vers 7. Daarmee dat gij zegt in de tweede helft van het vers, de tafel van de heer is verachtelijk. En hier nog een keer, maar gij ontheiligt die als gij zegt, des heren tafel is ontreinigd en wat zij oplevert haar spijsen is verachtelijk. Wij allen kennen deze uitdrukking uit het nieuwe testament beter dan uit het oude testament. In hebreeën, in Korinthen 10 hebben wij de uitdrukking een keer in het nieuwe testament, de tafel des heren. En wij weten allemaal dat dat de gelegenheid is, de plaats is beter gezegd, waar gelovigen in samenkomen, in het bewustzijn van het ene lichaam waartoe zij en wij allen door genade behoren, en waar zij samen uitdrukking geven aan deze eenheid onder elkaar, die tot stand gekomen is door de eenheid met hem in het geloof, [00:26:01] waarvan de tekenen, het brood en de wijn op tafel zijn, om te tonen dat wij door het geloof en door het aandeel hebben, deel hebben aan zijn gegeven lichaam en aan zijn gestort bloed, gemeenschap hebben met hem en daardoor ook met allen die door dit bloed gekocht zijn en die door de geest tot één lichaam gedoopt zijn. Wij hebben dat ook gisteravond in het kort behandeld. En dat gebeurt aan de tafel des heren. Waarvoor wordt die uitdrukking tafel gebruikt? Nu, een tafel heeft eigenlijk minstens, als je daaraan vraagt wat de betekenis is, ook in de Bijbel, twee gedachten die daarmee verbonden zijn. Het ene is altijd dat je daar met meerderen aan zit en dat je daar gemeenschap hebt. Dat de tafel een uitdrukking van gemeenschap is. Een maaltijd is voor de vele gezinnen de enige gelegenheid waar het hele gezin in rust en kalmte en vrede samen is [00:27:01] om daar ook eens een keer met elkaar te kunnen spreken. En het tweede wat je daarbij doet is dat je daarbij iets nuttigt, dat je daarbij iets gebruikt, dat je je daarbij voedt. En wij kunnen wel zeggen dat wij deze twee gedachten ook vinden wat het betreft de tafel van de heer in het Nieuwe Testament, dat wij daar de gemeenschap met elkaar tot uitdrukking brengen en wij doen het door het deelnemen aan de tekenen van de dood van de heer die de grondslag vormen van al ons heil en al onze zegelingen. Wij eten van het brood, breken het brood en wij drinken van die wijn die ons spreken van het lichaam en van het bloed van de heer Jezus. Niet dat wij daardoor iets ontvangen geestelijk. Dat lezen wij eigenlijk nergens.

Dat de heer ons daardoor geestelijk iets wil geven, hoewel ik voor mij persoonlijk geloof dat wij altijd als wij dat aandachtig [00:28:02] en werkelijk in werkelijke overgave en liefde voor de heer doen, dat wij daar altijd iets ontvangen.

Hoewel dat eigenlijk niet de bedoeling is als wij samen komen. Wij komen daar samen om iets te doen voor hem.

Doe dit tot mijn gedachten is. Wij verkondigen zijn dood, wij doen iets voor hem.

En toch is de heer zo, onze God en vader zo rijk en zo groot dat hij het, en dat weten wij ook op alle

gebieden van het geestelijke geloofsleven, dat wij nooit iets voor hem kunnen doen waarvoor hij ons niet rijkelijk zegen. En toch zien wij dat als wij bijvoorbeeld het woord lezen en overdenken en bespreken of een toespraak horen, dan komen wij om iets te ontvangen.

Maar de ware Goddienst, waar wij God dienen, is eigenlijk niet dat wij komen om iets te ontvangen, maar hem iets te brengen. [00:29:02] En toch zegt spreuken, 25 is het geloof ik, de zegenende ziel zal rijkelijk gezegend worden.

En dat ervaren wij ook altijd. Hoewel wij toch onderscheid mogen maken tussen de dingen die wij doen, dat wij niet komen om iets te ontvangen. Maar wij ontvangen wel iets. Maar God ontvangt ook iets.

En wij hebben dat gisteravond al gezien, dat als wij in het oude testament de tafel des heren zien, wat daar bedoeld is, het altaar wat in de tabernakel, of bij de tabernakel, bij de tempel, in het voorhof stond. En we hebben ook in Ezeziel, is het mij, in hoofdstuk 41, dat ook het altaar, het andere altaar, dat in het heiligdom stond, dat gouden reukofferaltaar, dat dat ook de tafel van de heer genoemd wordt, [00:30:02] of in een soortgelijke uitdrukking, dat is hoofdstuk Ezeziel 41, en vers 22.

Daar staat, daar wordt dus over het heiligdom gesproken, in de tempel van Ezeziel, in de toekomstige tempel, die ook in het duizendjarig rijk weer opgebouwd zal worden, te Jeruzalem. En daar staat in vers 22, terwijl over het heiligdom, dus het binnenste gesproken wordt, de hoogte van het houten altaar was drie ellen en zijn lengte twee ellen. En het had zijn hoeken.

En zijn lengte en zijn wanden waren van hout.

En hij, dat was die engel, sprak tot mij, dit is de tafel die voor de heren aangezicht zal zijn.

En dan gaat het verder. Dus hier wordt ook over het altaar, dat in het heiligdom stond, niet in het allerheiligdom, [00:31:02] daar stond alleen maar de ark van het verbond, die in het duizendjarig rijk niet meer op zal komen, zoals Jeremiah 3 zegt. Er zal niet meer aan gedacht worden. Maar al die andere dingen, die staan er wel weer. En er wordt dus van in het woord, in het oude testament, twee keer van het altaar, zowel van het koperen altaar, dat in het voorhof stond, en daar gaat het hier in Malachi om, en ook het gouden reukofferaltaar, dat in het heiligdom stond, wordt van een tafel gesproken, of de tafel van de heren, met grote letters, dus van Yahweh in Malachi 1 vers 7, of de tafel des heren in vers 12, of de tafel die voor het aangezicht van de heer staat in Ezeziel 41 vers 22.

En ook hier hebben wij de gedachte van gemeenschap.

Want wat werd op deze altaren gedaan, [00:32:02] op het koperen altaar in het voorhof, werden de offers gebracht. En er was één offer bij, zoals het brandoffer, dat alleen maar voor God was.

Wat helemaal verbrand, gerookt werd, staat er eigenlijk, tot een lievelijke reuk, alleen maar voor de heren. Nu, daar kun je toch wel zeggen, en het wordt ook gezegd, dat het het voedsel, hoewel God niet op het voedsel van mensen is aangewezen, maar toch wordt daarvan gezegd, dat het de spijzen, deze offers, de spijzen van God waren.

Dat was een offer waar de mens niets van kreeg. Maar er werden ook andere offers gebracht, zoals een zondoffer. Daar waren gedeeltelijk, waar alleen maar het vet op het altaar gebracht werd, maar

waarvan de priesters, of degene die dat offer bracht, bepaalde gedeelten mocht eten, het zondoffer eten. Zich eenmaken met dat werk wat de Heer moest doen [00:33:04] voor deze zonde waarvoor het offer gebracht werd. Dat was een zeer veruitmoedigende zaak. Maar er was ook een offer, en dat is het dank- of vredesoffer, wat wij in Leviticus 3 en 7 vinden, waar het hele volk Israël van mocht eten.

En dan wordt eerst gezegd, dat het vet op het altaar gebracht werd, en dat wordt weer de spijzen, het brood van God genoemd. Dat staat in de eerste plaats. Want al die offers spreken maar van één persoon. Dat is de Heer Jezus.

Hij heeft door één offerande voor altijd volmaakt gemaakt die geheiligd worden. Dus Hij is het lam van God dat geofferd is op het kruis. Waar je ook kunt zeggen dat het een soort als altaar kan beschouwd worden. Hij is het grote offer.

En alle offers in het Oude Testament, en ook alle offers in het Nieuwe Testament, [00:34:01] de geestelijke slachtoffers die wij brengen, zijn gebaseerd en geconcentreerd op het offer van de Heer Jezus.

En het eerste gedeelte daarvan, dit vet in het Oude Testament, dat was voor God. Zo wordt ook in Everse 5 gezegd, dat de Heer Jezus zichzelf opgeofferd heeft, gode tot een lievelijke reuk. Daar heb je deze spijzen van God, het brood van God, wat op dit altaar gebracht werd.

Maar dan bij dat dank- en vredesoffer, daar heb je dat de priester die dat offer bracht, die de schouder en de borst ervan kreeg.

Dus die delen die spreken van de kracht en van de toewijding van de liefde. Dat was voor de priester, degene die het bracht. En dan mocht degene die het offer naar de tempel of naar de tabernakel toegebracht had, de offeraar, die mocht zelf daarvan eten, en mocht daarbij uitnodigen, iedereen uit het volk van Israël. [00:35:03] En er wordt uitdrukkelijk, heeft ook een betekenis bijgezegd, iedereen die rij is in het oog van de Heer, die mag daarvan eten.

Iemand die onrijn was, en dat wist een Israëli precies, wanneer hij onrijn en rij was, want dat was precies in de wet vastgelegd. Er zijn zoveel wetten waar precies gezegd wordt, dan ben je rij en dan ben je onrijn. En daar kun je dus voor zorgen dat je altijd rij bent. Nou, de toepassing op onze tijd, die is wel, zonder daar in detail op in te gaan, zeer duidelijk. Dus het altaar was werkelijk, hoewel het een bouwwerk was waar offers op verbrand werden, was het toch een plaats waar God en mensen op grond van het werk van het offer, het werk van de Heer Jezus, met elkaar aandeel hadden aan hetzelfde voedsel.

En daardoor ook gemeenschap hadden.

[00:36:02] Daarom wordt volgens mij het altaar, zowel het ene als ook het andere, waar alleen maar het reukoffer gebracht werd, de tafel des Heren of de tafel die voor het aangezicht van God de Heren staat, genoemd. En dan begrijpen wij ook waarom in het Nieuwe Testament, dezezelfde uitdrukking op de plaats van eredienst van de christen gebruikt wordt.

Want wij hebben ook een plaats waar het offer van de Heer Jezus, dat de vervulling is van al die oud-testamentische offers, centraal staat. En waar wij zeggen, wij brengen daar lof en dank en aanbidding aan Hem, die ons dit offer gegeven heeft, God zelf.

En dan mag je wel zeggen dat je daar zelf ook iets bij ontvangt, want ik geloof niet dat één gelovige ooit werkelijk met een vol hart gekomen is, met een volle mand, met eerstelingen, zoals het in Deuteronomium 26 staat, [00:37:03] die met lege handen weer naar huis gegaan is. Zo is onze God een God van genade die ons altijd rijkelijk zegent. Maar wij begrijpen, en dat in het Nieuwe Testament gezegd hebben, en daar wordt het ook met het altaar van de Joden en van de Heidenen vergeleken. U kunt niet dus Heer en altaar van de Heer zijn, in Korinther 10 vers 21.

U kunt niet de drinkbeker van de Heer drinken en de drinkbeker van de demonen. U kunt niet deelnemen aan de tafel van de Heer en aan de tafel van de demonen. En uit het context wordt wel heel duidelijk dat deze tafels van demonen de altaar zijn waarop de offers voor de demonen gebracht worden. En zelfs wordt één keer in Hebreëen 13 gesproken over een altaar dat wij hebben.

Maar het is natuurlijk geen altaar zoals in sommige kerken nog staan. [00:38:05] Ook in sommige protestantische kerken in Duitsland heb je in de Lutherse kerk, die hebben altijd nog een altaar in de kerk staan. Hoewel daar geen offers op gebracht worden, maar ze hebben zich daar toch niet helemaal van kunnen losmaken. En in Hebreëen 13 vers 10 wordt ook van ons gezegd dat wij een altaar hebben.

Hebreëen 13 vers 10, wij hebben een altaar waarvan zij die de tabernakel dienen, dus het systeem van de godsdienst met tempel en altaar waar offers gebracht worden, waar zij die de tabernakel dienen, geen recht hebben te eten.

En dan wordt verder gezegd dat wij samen gevoegd zijn met de Heer Jezus, die in deze wereld wel verworpen is en daarom buiten de leger zijn plaatsgevonden heeft [00:39:05] en wij ook opgeroepen zijn. Eerst in de eerste plaats toen de joden, die gelovige christenen, die eerdertijds joden waren, dat zij zich werkelijk scheiden moesten van dit godsdienstige systeem in Israël, wat dood was omdat zij de Heer verworpen hadden. Maar het geldt natuurlijk ook voor ons dat wij ook buiten de leger plaats, daar waar de Heer niet meer als de Heer erkend wordt, ook in deze godsdienstige tijd, dat wij ook als wij de Heer trouw willen zijn, een plaats buiten de leger plaats mogen en zelfs moeten innemen.

Maar daar is het altaar niet de tafel van de Heer zoals wij die in 1 Corinthien vinden, hoewel die daar wel bij inbegrepen is, maar het altaar is hier eigenlijk meer symboliek betekend dat wij een plaats van gemeenschap, een plaats van eredienst hebben die niets meer met het joodse systeem te maken heeft. [00:40:03] Ook niet met systemen die zich heel erg uiterlijk steunen op het joodse systeem. Want ik hoop niet dat ik iemand, ook daarmee wil ik niemand zeer doen, maar het hele systeem van uiterlijke godsdienst in de katholieke kerk, dat steunt alleen maar op het oude testament. Met altaar en tabernakel en met priesters en priesterlijke gewaarden, met offers die gebracht worden, misoffer enzovoort. Dan zie je dat dat allemaal weer het oude testament wordt herleefd, dat wordt weer levend gemaakt. Maar de Heer zegt, het is voorbij, het is afgedaan. En wij hebben nu een altaar, een nieuw middelpunt, een nieuwe plaats, een nieuwe plaats van aanbidding en eredienst en gemeenschap met God die buiten de plaats is waar de Heer Jezus verworpen is. En als je dus weer teruggaat in deze tijd en om uit deze legerplaats, en die legerplaats is in Hebrew 1.13, Israël, om daaruit dingen te ontlene, te lenen, [00:41:03] om te zeggen, nou dat kunnen wij ook goed gebruiken, priesters en wat ik net gezegd heb, dan maak je een nieuwe legerplaats. Dan neem je al die dingen die uit de oude legerplaatsen, waar de joden die gelovig geworden waren, uitgegaan waren, en dat wordt allemaal weer overgehaald in het christendom en dan heb je weer een nieuwe legerplaats. Maar dan is het voor ons ook, ga buiten, uit buiten de legerplaats.

Zo moet de Heer hier zeggen, in Malachi, dat het volk zei dat deze, in het oude testament, aardig verachtelijk geworden was.

Omdat hij zegt, de Herentafel is ontreinigd en wat zij oplevert haar spijzen is verachtelijk. Nou dat is wel zoiets ergst wat God hier zeggen moet. Want dat altaar, als wij dat lezen in de vijf boeken van Mozes, [00:42:03] speciaal in Exodus en Leviticus en Numerie, dan zien wij dat deze altaar een heilige plaats was.

Waar niets onreins mocht komen.

En waar iedereen, waar alleen maar de priesters en leviten de dienst mochten uitoefenen. En waar de gewone israeliet, want die had je toen die drie delingen, priesters, leviten en israelieten. Waar de gewone israeliet helemaal niet mocht komen. Die mocht wel zijn dier daar brengen, maar al het andere werd dan door de priesters gedaan. En die priesters was een klasse, een familie van geheiligde personen waar hele strenge wetten op van toepassing waren. Dus hoe kon het eigenlijk gebeuren dat deze priesters zeiden, nou die tafel is hier toch verontreinigd. Waardoor?

Toch alleen maar daardoor dat zij die de verantwoordelijkheid hadden [00:43:05] om hier deze heilige plaats te bewaren, dat zij dat niet gedaan hadden. Dat zij onverschillig geweest waren in dat opzicht. En dan dingen toegelaten hadden waarvan zij wisten het mag eigenlijk niet. En het is zo bijzonder dat je in het oude testament nooit in twijfel kunt zijn wat rein of wat onrein was. Wij kennen al die, de joden hebben 613 wetten uit het oude testament, uit de vijf boeken van Mozes geteld.

Dat hebben die rabbijnen allemaal geteld en we hebben precies 613 voorschriften. En als je die allemaal bevolgde, dan wist je, ik ben in overeenstemming, tenminste uiterlijk, met de wil van het heer. Ik ben in overeenstemming met de heiligheid van God. [00:44:01] Nu is het helaas, helaas moet je zeggen, niet meer zo.

Wij hebben geen 613 wetten.

Maar wij hebben de heilige geest en we hebben ook het woord van God. Maar het woord van God heeft voor ons niet het karakter van 613 wetten die je doen moet of die je niet doen kunt. En als je weet, die wet heb ik overtreden, dan ben ik verontreinigd. Wij hebben de heilige geest ontvangen en we hebben het woord van God en wij hebben daardoor een veel scherper geweten dan de israeliet.

Veel scherper.

En daarom wordt ook zo vaak van het geweten gesproken in het nieuwe testament, dat wij met een rein geweten mogen toetreden in het heiligdom hebraïentien.

En toch, juist daarom dat er geen wetten zijn, is er zoveel tweespald onder de gelovigen dat de ene zegt, [00:45:01] maar waarom mag ik dat dan niet doen en waarom mag ik dat dan niet doen. En dan word je verontreinigd, dan word je ontheiligd. En dan krijg je allerlei moeilijkheden. Maar dat was eigenlijk in het oude testament helemaal niet mogelijk, want ze wisten precies als er iets verkeerd is. Als iemand met een melaatse in aanraking gekomen was, dan wist hij, dan ben ik een dag onrein. Dan moet ik eerst weer een reiniging tot stand brengen en dan ben ik weer rein. En als het andere dingen waren, als hij met een dode in aanraking gekomen was, nummer 19, dan was hij een hele week onrein.

Zeven dagen. Drie dagen na die tijd moest hij dan met het water van de reiniging besprenkeld worden en dan aan de zevende dag nog een keer. En dan was hij pas weer rein, dus dat was helemaal duidelijk. En toch waren zij onverschillig en zeiden, de tafel des heren is verontreinigd. En dat deed hun helemaal niets. En ze zeiden, daardoor is de spuizen ook niet meer zo belangrijk. [00:46:02] En hoe kan het ook vandaag zijn dat je zegt, nou het is toch allemaal niet meer zoals het moest zijn. Wat geeft het nou?

Hoe vaak heb je zulke gedachten niet al gehoord? En misschien gehad?

Dat je zegt, nou het is toch niet meer zoals het in het begin was. En zoals het moest zijn. Dus of je nou een beetje verder nog gaat of een beetje ongerechtigheid nog brengt, dat verandert toch niets aan de zaak, want het is allemaal een puinhoop. En wij kunnen dit ook niet meer veranderen. En toch zien wij dat in hoofdstuk 2, dat God zijn de priesters in vers 1 weer aanspreekt. En weer hun herinnert aan het begin.

Dat is zo mooi. Er wordt twee keer in dit hoofdstuk dat wij gelezen hebben, hoofdstuk 2 gedaan.

God herinnert zijn volk en brengt ze terug tot het begin. Hij zegt, in het begin was het niet zo.

De levieten die hadden mijn verbond en zij hielden zich daaraan.

[00:47:02] En het was hun vreugde om dat te doen wat mijn gedachten waren. En daaraan herinnert hij zich. En als het dan gaat om die echtscheiding en die ontrouw onder het volk van God in de tweede helft van hoofdstuk 2, dan zegt hij ook weer, één heeft ze geschapen.

Eén heeft man en vrouw geschapen en brengt het huwelijk weer terug op het begin van de schepping waar God één man en één vrouw geschapen heeft. En heeft gezegd, die twee zullen één vlees zijn. Dus wij zien dat in de verwarring waar het toen om ging, en ook in de moeilijkheden en de verwarring waar wij nu in de christenheid ons algemeen in bevinden, er toch altijd weer God, zo als het ware wijst, op de enige uitweg en dat is terug naar Gods woord.

Wij kunnen wel niet het begin weer herstellen. [00:48:01] Wij kunnen de oorspronkelijke gemeente van handelingen 2 niet weer herstellen. Maar wij kunnen wel dat doen dat wij zeggen, het woord van God is ook nu nog onze gids en onze leidraad en de heilige geest zoals het ook gezegd wordt in de profeten, mijn woord en mijn geest bestaan in uw midden.

En dat is het hulp en reddingsmiddel, wil ik maar zeggen, ook in onze tijd.

Dat wij niet zeggen, nou het is allemaal zo verward en zo door elkaar en zo moeilijk, daar kun je geen uitweg meer op vinden. Je moet maar proberen zo goed mogelijk daaruit te komen.

Nee, niet zo goed mogelijk. Het beste mogelijk en dat is het woord van God. En dat is ook één van de waardes die deze profeet Malachi heeft, dat hij het volk weer terugbrengt, wijst op het begin, op de oorspronkelijke gedachten van God, die ook al worden zij in het algemeen niet meer behartigd, [00:49:03] toch hun waarde houden, want God blijft dezelfde. Hij zegt, ik zal er voor zorgen, om nou nog weer op vers 11 terug te komen, ik zal er ook voor zorgen, ook al gaat het nu zo naar beneden. Mijn plan, dat de hele aarde vol zal zijn van de kennis van de Heer, dat zo komt tot stand.

Dus ik laat mij, God laat zich ook niet, ik durf het maar zo zeggen, God laat zich ook niet door onze falen naar beneden trekken, verder daarvan. God zegt, jullie moeten terug. En ik zal mijn gedachten, mijn plannen uitvoer brengen.

En zo ook hier, al deze verschrikkelijke verachting, Nochtans zegt hij vers 13, wat een vermoeidheid. Dus, dat wat God hun gegeven had, de godsdienst, de dienst van de offers aan de tafel van de Heer, aan deze plaats van eredienst in het oude testament, dat vonden zij iets vermoeiends. Wat voor een vermoeien zou je ook kunnen vertalen. [00:50:04] Ze vonden het maar een beetje lastig om dat altijd zo stip te bevolgen. Dit moesten ze doen, en dat moesten ze doen, en dat moesten ze doen. Maar ze vergaten erbij, dat ze alleen daardoor de wil van de Heer weten. De wil van die God, nadien naam zij genoemd werden. Israel, strijder van God.

En zo is het vandaag ook. Het is niet vermoeiend om de wil van de Heer te doen. Want wij ook al begrijpen wij het misschien niet altijd. Vooral als je jonger bent, heb je dat wel eens. En vandaag is natuurlijk de tijd waar je zegt, je moet nooit iets doen wat je niet begrijpt. Je moet dat allemaal achter kunnen staan.

Maar Gods gedachten zijn zo hoog, dat wij er alleen maar daardoor achter kunnen staan, dat wij zeggen, wij nemen ze aan als Gods woord. En niet omdat wij dat allemaal goed begrijpen. Er zijn veel dingen die ik ook niet begrijp hoor. Maar ik weet wel, dat Gods woord en Gods wil altijd het beste voor mij is. [00:51:05] En dat vergeten wij vaak.

Dat Gods bedoelingen alleen maar bedoelingen van zegen zijn. Ook al lijkt het ons in het moment moeilijk. Als je leest, als je gezondigd hebt, moet je beleiden.

Dat is moeilijk.

En dat past iemand die in zonde gevallen is, normaal niet. Dat je op de knieën gaat en voor de Heer, dat wil nog wel.

Dat ziet niemand.

Maar voor de mensen, dat is moeilijk. En toch, ik zeg het nou maar een beetje zoals Paulus zegt, ik spreek naar mensen wijze. U begrijpt het wel.

En toch is dat alleen de enige weg tot herstel. Om maar één voorbeeld te noemen. Voor de mens is dat, voor het vlees is dat iets onaanneembaars, te beleiden op de knieën voor een ander dat je fout geweest bent. [00:52:01] Maar het is veel veroutmoedigender om voor de Heilige God op de knieën te gaan. En daar, die alles kent om dat daar te beleiden. En toch valt het ons vaak veel makkelijker om voor de Heer te beleiden dan voor de mensen. Omdat wij zo oppervlakkig zijn, dat wij denken wat de mensen weten is veel erger. Maar de mensen voor wie wij beleiden, dat zijn allemaal net zo zwakke zondaars van natuur als wij. Maar voor de Heilige God te beleiden, hoewel wij weten dat hij oneindig genadig ook is, dat moest ons eigenlijk veel moeilijker zijn. Maar ik noem dit alleen maar als één voorbeeld, dat wij zien dat het is vermoeiend en het is moeilijk soms om de wil van de Heer te doen. Het is moeilijk om als iedereen zegt nou ik ga nou met vakantie, als wij zeggen maar wij gaan naar de samenkomsten. En wij gaan niet wegblijven. Zo makkelijk als je maar met je hobby bezig bent of in je huis of in de tuin is en ach nou naar de vergadering. [00:53:01] Vermoeien is moeilijk, maar het is de weg. Laat ons de samenkomsten niet nalaten zegt Heer Brientien. Zoals het bij sommigen de

gewoonte geworden is. God heeft ons en God bedoelt het altijd goed. Hoe vaak heb ik het beleefd dat je zegt nou ik ben eigenlijk te moe om naar de samenkomsten te gaan. Maar je weet toch de Heer heeft gezegd laat het niet na, je gaat er heen. En dan ben je verkwikt in huis gegaan, dat heb ik vaak genoeg beleefd. Ik kan het zeggen.

En als iemand meent dat hij zo moe is dat hij niet meer verkwikt, probeer het maar eens. Ik hoop dat jullie allemaal deze gewoonte niet hebben. Maar wij weten hoe het is zo. Dat je het een vermoeiend vindt om dat te doen wat tot eer van de Heer maar ook tot onze eigen zegen is. Gij zegt, nochtans zegt, jij zie wat een vermoeiendheid, wat een vermoeiend. En dan staat er, maar jij zou het kunnen wegblazen. Dus u zou er zelf voor kunnen zorgen dat dat ophoudt. Maar je zou het ook kunnen vertalen hier, dat zijn enkele versen die niet zo makkelijk te vertalen zijn. [00:54:06] Je zou het ook kunnen vertalen, zo is het ook in de Elbefelde Duitse Bijbelvertaling weergegeven. Maar jij blaast daarin.

Dus met andere woorden, jij doet zo, jullie doen zo alsof het verachtelijk is. In plaats van te zien dat het mijn, heilige en voor jullie goede gedachten zijn. En dat komt natuurlijk daardoor dat in het volgende van het vers 13 staat.

Gij brengt ook hetgeen dat geroofd is en dat kreupel en krank is. Gij brengt ook spijsofferen, zou mij zulks aangenaam zijn van uw hand, zegt de Heer. Ja, vervloekt zij de bedrieger die een mannetje in zijn kudde heeft en de Heere belooft en offert wat verdorvenis. Want ik ben een grote koning, zegt de Heere der Heerscharen. En mijn naam is vreselijk onder de heidenen.

Weer deze verwijzing naar de toekomst. Want toen was het niet zo dat de naam van God onder de heidenen gevreesd werd en vreselijk was. [00:55:03] Maar dat zal zijn in het duizendjarig rijk. Altijd zegt God, jullie menen wel dat het allemaal niet tot stand komt. Maar het is wel zo. Welke zekerheid en welke vertrouwsting is dat ook voor allen.

En die waren er toen ook, zij die God vreesden. Voor allen die lijdten onder de tegenwoordige toestanden toen in Israël.

En onder de tegenwoordige toestanden nu onder de grovigen. Die daaronder lijdten dat zij zien, het is allemaal niet zoals het. En ik ook niet.

Zoals het naar de wil van de Heer is. Te zien dat hij zegt, mijn wil, mijn doeleinden komen tot stand. Het falen van de gemeente verandert er niets aan.

Het falen van de mens verandert niets daaraan. Dat God zijn doeleinden met zijn plannen tot zijn doeleinden komt.

Maar in deze versen 13 en 14, daar wordt dus over de offerdienst gesproken. [00:56:05] En we hebben dat gisteravond al aan de hand van vers 8 gezien. Waar er ook al over gesproken is als hij wat kreupels en wat krangs aanbrengt. Dus hoeven wij daar nu niet meer zo diep op in te gaan. Dat ook daarover hoe een offerdier moest uitzien in het oude testament. Heel duidelijk gesproken was. Dus iedere Israëlit die kon precies weten of dit dier dat hij daar in zijn kudde had. Pastte als offer of niet.

En als het niet volmaakt was dan kon hij het niet brengen. Maar een volmaakt dier was natuurlijk veel duurder en veel waardevoller. Dan een dier wat ziek was of kreupel was. En dan hebben de

Israëlitenvolken gezegd, nou ik offer maar dat kreupelendier. Hoewel zij wisten dat het niet mocht. Dat hebben wij gisteravond al gezien. En het was, daardoor toonden zij niet alleen maar de minachting van het woord van God. Maar ook een minachting, een verachting van hem aan wie zij deze offers brachten. [00:57:05] Welke bedroefheid was dit voor God.

En daarom zegt hij dan in hoofdstuk 2, weer voor de tweede keer. Hoewel het hele volk eigenlijk betroffen was. En nu gij priesters, tot u wordt dit gebod gezonden.

Het is zo, wij zien dat in de zendbrieven in de openbaring.

Daar zien wij ook dat er zeven gemeenten worden genoemd.

Aan die deze zeven brieven gestuurd werden. En die brieven waren ook gericht aan die zeven gemeenten.

Maar er staat altijd bij. En aan de engel van de gemeente van Evese, van Smyrna, van Pergamus, etiatira, enzovoort.

Schrijf dit en dit.

Dus deze engelen, dat waren geen engelen zoals wij die anders in de Bijbel vinden. Dat waren bodes, boden van God.

[00:58:04] Dat waren mannen die van Gods wegen verantwoordelijk gesteld waren in de gemeente. Je weet niet of het enkelen waren, of dat het meerderen waren. Maar het is in elk geval dezelfde gedachte als hier, dat God in zijn volk. Oude testament of Nieuwe testament.

Bepaalde personen als meer verantwoordelijk beschouwd dan anderen.

Nou dat begrijp je goed, het probleem is alleen maar. Als wij zelf, als ik mij belangrijker en mij meer verantwoordelijk zou voelen dan een andere.

En mij daardoor belangrijker zou voelen dan een andere, dan zou het al verkeerd zijn. Dan zou het heel verkeerd zijn.

En daar zie je aan dat probleem van de autoriteit, van de verantwoordelijkheid in de gemeente. Dat kun je alleen maar daardoor werkelijk oplossen dat je volgt wat de Heer Jezus zegt. [00:59:01] Wie de grootste onder u zijn wil, zal de dienaar van allen zijn.

En als je een dienaar bent, dan ben je altijd eigenlijk in de oude zin van het woord. Een dienaar in een huis, die ging haast altijd in een gebogen houding. Omdat die altijd probeerde zijn baas werkelijk ten dienste te zijn. Die ging niet met een hoofd rond en keek de dingen van boven aan.

Een dienaar is iemand die onder een andere staat. En als dat in het midden van de gelovigen meer zou zijn, dan zou de verantwoordelijkheid ook erkend worden. En ook de invloed die zo'n persoon kan uitoefenen. Maar als je van boven komt, dan is het altijd verkeerd. En toch zie je dat zo'n priester die hier waren, die dus door God verantwoordelijk gesteld werden, dat die er waren.

En dat is er nu ook nog. Alleen kun je dat nu niet meer zo in die zin aanwijzen. [01:00:01] Want wij zijn in principe allen priesters, in principe allen verantwoordelijk. En toch zijn die verschillen daar. En dan moet God in de volgende versen ernstige waarschuwingen uitspreken. Vers 2 Ja, ik heb ook reeds elkeen daarvan vervloekt, omdat gij het niet ter hart neemt.

Welke ernstige zaak is dat toch, dat God zeggen moet dat hij dat wat eigenlijk tot zegen, tot vreugde, tot het genot van de gelovigen bedoeld is, dat het van zijn kant uit vervloekt wordt. Dat is wel een zeer sterk en ernstig oordeel.

Zie ik zal het zaad verderven, zegt hij in vers 3. En daar gaat het, en Israël was natuurlijk een land, een volk, dat aardse zegeningen had.

[01:01:06] Als zij een goede oogst hadden, dan konden zij zeggen, dat is de zegen van de Heer die hij ons beloofd heeft. Gezegend zult gij zijn in uw schuur en in uw stal, enzovoort, zoals hij het gezegd heeft. Voor ons, wij weten dat wij volgens Efeze 1 vers 3 en 4 van ons gezegd wordt, dat wij gezegend zijn niet met aardse zegeningen, maar met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten.

Alle geestelijke in de hemelse gewesten.

Dat is het karakter van onze zegeningen. En dat wat wij aan aardse goederen hebben, dat kun je ook wel zegeningen noemen. Maar het zijn geen speciaal christelijke zegeningen. Welstand is geen christelijke zegen. Voor de Joden was het echt een zegen. Aardse zegen.

Maar als wij zien dat wij een hemelsvolk zijn, en dat ook onze zegeningen daarmee in overeenstemming zijn. [01:02:09] Dan zien wij ook dat de aardse dingen ons eigenlijk als iets toevertrouwd zijn, waarover wij rentmeesters zijn. Dat zien wij vaak in het Nieuwe Testament. De Heer zegt zelfs een keer van de mammon, van het geld, dat dat het vreemde is. Lukas 19 is het, geloof ik.

Als gij in het vreemde niet trouw geweest bent, hoe zal men u het uwe geven? En dat zijn de geestelijke dingen. Dus, en als wij dat niet zien, dit verschil, dat het aardse eigenlijk niet iets is wat ons als christenen rijk maakt.

In de ware zin van het woord. Dan worden deze aardse zegeningen, en ik heb de indruk dat in onze westerse landen dat al lang het geval is, tot een vloek. Ik geloof dat de welstand in het Westen, in het Oosten zijn ze nu aan het zoeken daarna. [01:03:02] Als je naar Oost-Duitsland komt, of naar Polen, die hebben maar één doel, zo gauw mogelijk op het pijl te komen waar West-Europa op staat. Dat is het hele doel wat zij hebben. En daar zijn de christenen ook niet van uitgezonderd. En ik heb de indruk, hoe langer hoe meer, dat deze uiterlijke welvaart die wij hebben, dat dat een hele grote verzoeking voor ons is. En dat velen van ons, eigenlijk wij allen, daaronder bezwijken. Omdat wij niet weten goed daarmee om te gaan. En dat wij het meer tot ons geestelijk nadeel, dan tot ons geestelijk nut gebruiken. Ik heb het niet over het uiterlijke. Ik heb dat die uiterlijke dingen daartoe neigen, en dat wij daartoe neigen, deze uiterlijke welstand, tot uiterlijke welstand, maar geestelijke armoede en geestelijke ellende.

Dat is de toestand van ons, van het christelijke getuigenis hier in de westelijke landen. [01:04:05] In het Oosten was het precies omgekeerd. Daar had je uiterlijke onderdrukking, en er was een geestelijke

bloei. Er zijn mensen tot geloof gekomen in de communistische landen, onder dit communistisch bewind. Daar zijn duizenden en duizenden tot geloof gekomen, hoewel het überhaupt geen christelijk onderwijs was. Hoewel het verboden was, hoewel die geen bijbels konden drukken. In al die landen, in al die jaren, was geen enkel land, zelfs Oost Duitsland niet, waar bijbels gedrukt konden worden. Dat moest allemaal ingevoerd worden. Wij weten het nog. Het is haast allemaal weer vergeten, zo gauw gaat dat. En toch zijn daar duizenden, misschien miljoenen in deze onderdrukkingstijd tot geloof gekomen. En hier, daar wordt op het evangelie, goddank niet helemaal, maar toch haast niet meer geantwoord. Dat is het resultaat van deze uiterlijke welstand. Dat werkelijk ook de zee, wat een zegen zijn kan, als je denkt wat je daar allemaal mee kunt doen voor de verspreiding van het evangelie, het werk van de Heer, deze materiële dingen. [01:05:04] Dat het eigenlijk dient, dat er geworden is een vloek en een verzoeking, waaronder de meeste gelovigen bezweken zijn. En dat moet God je zeggen. De drek van uw feesten, de mest staat er eigenlijk. Dat wat van deze welstand, de feesten, dat is nou de bovenste laag van de welstand.

En daarvan die drek, die schooi ik in uw gezichten. Zodat, die zal ik in uw aangezichten strooien, de drek, de mest van uw feesten. Zodat men u met die wegnemen zal.

Welke taal moet God hier gebruiken, maar het is precies de taal die ook gepast is in het algemeen voor onze tijd, broeders en zussen. Als wij zien wat in deze christelijke, nou ja het staat nu openlijk in de krant en ik las het vandaag nog in de krant, Nederland en ook Duitsland, zijn geen christelijke landen meer. Maar dat hebben wij, en wij zijn daar allemaal mee aangesproken, dat hebben wij van de zegen gemaakt die God ons gegeven heeft. [01:06:06] En hier zien wij dat welke oordeel daarover uitgesproken wordt. Dan zult gij weten, vers 4, dat ik dit gebod tot u gezonden heb, opdat mijn verbond met Levi bestendig zij, zegt de Heer der Heerscharen. Mijn verbond met hem was het leven en de vrede, en ik gaf hem die tot een vrede. En hij vreesde mij, en hij werd om mijn naamswil verschrikt. De wet der waarheid was in zijn mond, en er werd geen onrecht op zijn lippen gevonden. Hij wandelde met mij in vrede en in rechtmatigheid, en hij bekeerde er velen van ongerechtigheid. Want de lippen van de priesters zullen de wetenschap bewaren, en men zal ze uit zijn mond de wet zoeken, want hij is de engel of de bode van de Heere der Heerscharen. Daar hebben wij dit terugwijzen naar de oorsprong.

[01:07:03] De priesters waren dus een familie uit de stam van Levi. De hele Levite stam was de stam van de dienaars van God in het oude testament.

En dan zegt hij dat hij het verbond met Levi gemaakt heeft.

Nu, wij lezen in een situatie, wij lezen in Numerie in het begin dat God gezegd heeft, zonder mij af de stam van Levi dat hij mij dient. En zonder uit de stam van Levi de familie van Aaron, dat zij de priesterdienst voor mij uitoefenen. En dan zien wij in de eerste hoofdstukken hoe dat allemaal precies en nauwkeurig vastgelegd wordt. Maar dan in de woestijn zien wij dat het volk van Israël al de afgodendienst gepleegd heeft. En dat dan de Leviten, in de eerste plaats Pinehas, in Numerie 25, dat hoofdstuk na het optreden van Bileam, die het volk wou vervloeken.

[01:08:06] Maar wat hem dan God verhindert heeft in Numerie 25. Als we dat even op kunnen slaan, dan zien wij dat daar in vers 12 gezegd wordt, nadat ene Israëlit een verschrikkelijke hoererij bedreven had.

Dat Pinehas daar in de tent gegaan is en voor Gods eer gestreden heeft.

En dan zegt Mozes, wat in vers 11 gezegd wordt, Pinehas de zoon van Elias, de zoon van Aaron de priester, heeft mijn grimmigheid van over de kinderen Israëls afgewend.

Terwijl hij mijn ijver geijverd heeft in het midden van hen, zodat ik de kinderen van Israël in mijn ijver niet vernield heb. Daarom spreekt, zie ik geef hem mijn verbond des vredes.

[01:09:01] Daar zien wij dat God deze daad van ijver van de opperste Levit, hij was namelijk de zoon van Aaron en de priesterlijke geslacht, dat hij dit handelen van de priester gewaardeerd heeft als een daad van de hele stam. En heeft gezegd met hem is mijn verbond van het vrede. En ik neem aan dat Malachi door de geestgeleid zich op deze woorden van God in nummer 25 terug bezint.

Dat hij zegt mijn verbond met hem, vers 5, was het leven en de vrede.

En ik gaf hem die tot een vreze en hij vreesde mij. En hij werd om mijns naams wel verschrikt. Zo was de stam van Levi en de familie van de priesters in het begin.

En zo broeders en zusters is het ook voor ons als wij zuchten onder de toestand in het christendom van vandaag. [01:10:01] Dan zegt God ook je kunt niet het oude weer herstellen. Maar ik laat jullie ook niet aan jullie eigen lot over, dat je maar zien moet hoe je moet rommelen. Maar jullie kunnen terug naar mijn woord.

Het woord blijft bestaan. En de grootslagen en de gedachten die in mijn woord staan, die zijn ook vandaag nog te verwerklijken. Ook al worden ze door velen niet meer onderkend. Maar wie het wil, die kan ook nu tot zijn eigen zegen en tot Gods eer de wil volgens het woord van God doen.

En dat wordt ons hier voorgesteld. Er wordt een herinnering uitgesproken aan wat God gedaan heeft.

Mijn verbond vers 5.

Een herinnering aan de oorspronkelijke toestand van de Leviten. De wet der waarheid was in zijn mond. Dus wat hij zei, wat de Leviten zeiden, dat was de waarheid, het woord der waarheid. Maar niet alleen dat. [01:11:01] En er werd geen onrecht op zijn lippen gevonden. Ten tweede ook, hij wandelde met mij in vrede.

Het was niet alleen zoals bij de heer, die moest zeggen tegen zijn discipline ten opzichte van de fariseeën. Doe wel naar hun woorden, maar niet naar hun daden. Want wat zij zeiden was nog steeds in zekere mate het woord van God. Maar hun wegen, hun daden klopten daar niet mee mee. Daarom kon hij zeggen, ja wat zij zeggen dat is wel nog in orde. Maar doe niet naar hun daden. Maar dat is niet het goede. Dat is niet de weg van de heer. Hier staan, zien wij de weg van de heer. De woorden en de wandel.

En ook de dienst moet in overeenstemming zijn.

En dat zien wij altijd weer. Wij zien dat hier, hij bekeerde er velen van ongerechtigheid. En dat was allemaal in het tegendeel omgeslagen.

Ze spraken niet meer de gedachten van God. Maar ze gaven brutale uitingen tegen God.

[01:12:06] Ze wandelden niet meer, dat hebben we net gezien. Ze bekeerden niet alleen mensen tot God.

Maar ze trokken anderen op een verkeerde weg achter zich aan. Zo was het.

En dan wordt weer gezegd wat Gods wil is.

Want de lippen van de priesters, vers 7, zullen de wetenschap, de kennis natuurlijk. De wetenschap van de gedachten van God. Van het heilige woord van God. Bewaren.

En men zal uit zijn mond de wet zoeken. Want hij is een engel of een bode des heren der heerscharen. Dat is één van de taken van de priester.

Wij vinden in Deuteronomium en de zegen van Mozes. Deuteronomium 33 aan het eind.

Deuteronomium 33 vers 10.

Waar de zegen van Levi uitgesproken worden. [01:13:03] Of de zegen van Mozes over de twaalf stammen.

En dan wordt in vers 8 gezegd. En van Levi zei hij.

En dan wordt in vers 10 gezegd. Deuteronomium 33 vers 10. Zij zullen Jacob uw rechten leren.

En dat is wat wij hier hebben. En dat wordt vaak over het hoofd gezien. Dat de priester ook een leertaak had. Wij denken eerder aan de andere taak. Die wij hier in de tweede helft van vers 10 vinden. En zij zullen ruikwerk voor uw neus leggen. En wat ganzverteerd zal worden op uw altaar.

Dus wij hebben hier in deze zegen van Mozes.

Eigenlijk de eredienst in de tweede plaats. Hoewel die normaal altijd op de voorgrond staat. Ik wil daar nu geen gevolgtrekkingen uit maken. Maar wij zien dat in het oog naar de gedachten van de heer. De priesters twee taken hadden.

De ene, wat hier als de tweede genoemd wordt. [01:14:01] De godsdienst, de eredienst, de offers te brengen. In te gaan in de tegenwoordigheid van God.

En dat is volgens mij wat moreel zedelijk betreft. De eerste zaak.

De priesters waren de enigen die mochten intreden in de tegenwoordigheid van God. Mochten voor zijn aangezicht verschijnen. En moesten daarom een besef hebben van de heiligheid van die God.

Tot wie zij mochten naderen.

En als zij dat werkelijk hadden.

Dat zij in de tegenwoordigheid van God stonden. Dan konden zij ook, waren zij ook bekwaam.

Om aan dat volk als zij weer naar buiten kwamen. Op een juiste manier de wet en de inzettingen van God bekend te maken.

Zo vinden wij in het Nieuwe Testament. Daar wordt in 1 Petrus 2 ook van de dubbele taak van het priesterschap gesproken. Wij zijn een heilig priesterschap om goden te brengen. [01:15:01] Geestelijke slachtoffers. Die hem wel behagelijk zijn door Jezus Christus. Maar er wordt in vers 9 gezegd. Wij zijn ook een beetje iets andere gedachten. Maar toch gaat het in dezelfde richting. Wij zijn ook een koninklijk priesterschap. Om de deugden van hem te verkondigen. Die ons geroepen heeft uit de duisternis in zijn wonderbaar licht. En dat kun je alleen maar. Je kunt alleen maar het woord van God. Op een juiste wijze brengen.

En dat is heel ernstig.

Als je het hebt leren kennen in de tegenwoordigheid van God. Je kunt wel in je hoofd veel hebben. En dat geldt voor mij en iedereen van ons. Maar je kunt het.

Ik geloof dat is ook een van de kenmerken van onze tijd. Van onze zwakheid. Dat het woord van God niet meer uit zijn tegenwoordigheid gesproken wordt. En dat is precies waar het hier om gaat. De mond, de lippen van de priesters. [01:16:02] Zullen de kennis, de wetenschap bewaren. En men zal uit zijn mond de wet zoeken. Want hij is een engel, een bode van de heren, de heerscharen. En dan begrijpen wij hoe ernstig het was dat zij afgeweken zijn. En hebben van de weg.

En hebben velen doen struikelen. In plaats van ze te bekeren. Hebben zij velen tot struikelen gebracht.

Hoe velen.

Ik geloof wij moeten allemaal zeggen. Hoe makkelijk kan het gebeuren. In onze tijd van onverschilligheid.

Dat wij ook door ons gedrag. Die wij eigenlijk mensen, bevoorrechte mensen zijn.

Die anderen tot bekering kunnen brengen. Dat wij in plaats daarvan anderen tot struikelblok geweest zijn. Dat anderen zo aan ons door elkaar gekomen zijn. Dat ze zeggen. Hoe kan dat nou een gelovige die ernstig is en die de heer wil volgen. [01:17:02] Dat kan ik niet begrijpen. En dat wij daardoor anderen. Vooral jongeren in het geloof. Tot struikelen brengen.

Maar jij bent van de weg afgeweken. Je hebt velen doen struikelen in de wet. En je hebt het verbond van levie verdorven.

Zegt de heren, de heerscharen. Daarom heb ik u ook verachtelijk en onwaardig gemaakt. Voor het ganse volk. Terwijl jij mijn wegen niet houdt. Maar het aangezicht aanneemt in de wet. Het is dus pure politiek geworden. Wat mij nuttig schijnt.

Dat doe ik.

Dat is het aangezicht aannemen. Dat is dus bevooroordeeld.

Oordeelspreken. Partijzucht. En al die dingen die daaruit voorkomen. En toch wil ik niet sluiten. Zonder daaraan te denken. Daaraan te herinneren.

Dat wij in vers. In hoofdstuk 3. Waar God dan eigenlijk zijn vermaningen uitspreekt. Toch het mooie vers vinden. Als wij dit allemaal gehoord hebben. Dan denken wij misschien ja. [01:18:02] Het is vandaag ook weer net zo. Maar hoe kon je daar nou uitkomen. Dan wil ik toch niet eindigen. Zonder het zestiende vers van hoofdstuk 3 te lezen. Als dan spreken wie de heren vrezen.

En ieder tot zijn naaste.

De heren geeft er toch acht op.

En hoort.

En er is een gedenkboek voor zijn aangezicht geschreven. Voor degenen die de heren vrezen.

En die voor degenen die aan zijn naam gedenken.

Niemand zal voor zich opeisen.

Dat ben ik.

Maar iedereen van ons.

Kan dat als een weg zien.

Dat wij niet hoeven te vertwijfelen. Als wij werkelijk de heer willen volgen. Dan kunnen wij.

Zoals Paulus in het Nieuwe Testament zegt. De heren.

Dienen.

En streven naar geloof.

Gerechtigheid en liefde. [01:19:02] Godzaligheid. Met hen.

Die de heer aanroepen uit het Rijnhaard. Goddank.

Zijn die er ook. Het is niet alleen maar duisternis. Het is niet alleen maar verderf. En voor hen heeft de heren. Zijn oor steeds open.

En broers en zusters.

Als wij deze weg. Die is voor ons ook open. Wij hoeven niet.

Alleen niet teleurgesteld. En ontmoedigd te zijn.

De heer heeft zijn oren. Zijn ook nu open.

Voor hen.

Die oprecht. Zijn. Wil willen doen.

Hem willen dienen. Hem willen volgen. En van hem willen getuigen. En hem dat geven.

Ook al is het een grote zwakheid. Waarvan wij zeggen moeten. Dat wij het in grote mate. Hem niet ontnomen hebben. Zijn eer.

Die hij zo zoekt. Onder de zijnen.

Dan kunnen ook wij met elkaar spreken. De dingen voor de heer brengen. En elkaar bemoedigen.

Om op de weg. Naar zijn gedachten. En op de grond van zijn woord. [01:20:02] Hem te volgen. En hem te dienen. Tot hij de heer Jezus.

Zal zenden.

En het zal zeker niet meer lang duren. Daarom laten wij niet ontmoedigd zijn. Maar moet vatten.

Dat ook nu een weg is.

Die in het oude testament. Zoals ook in het nieuwe testament. Voorgesteld is. Zoals Judas aan het eind van zijn briefschafte. Schrijft.

Maar gij geliefden. Mocht het zijn in de wereld. En onder de christenen. En dat is een triest beeld. Wat Judas schrijft. U zelf opbouwend. Op uw allerheiligst geloof. U zelf bewarend.

In de liefde van God.

Verwacht.

De barmhartigheid.

Van onze heiland.

Jezus Christus. Dat mogen wij ook doen. En mocht de heer ons daartoe de lust. En de kracht. En de bijstand. Schenken.

[01:22:07] In de naam van de Heer.

Amen. Amen.